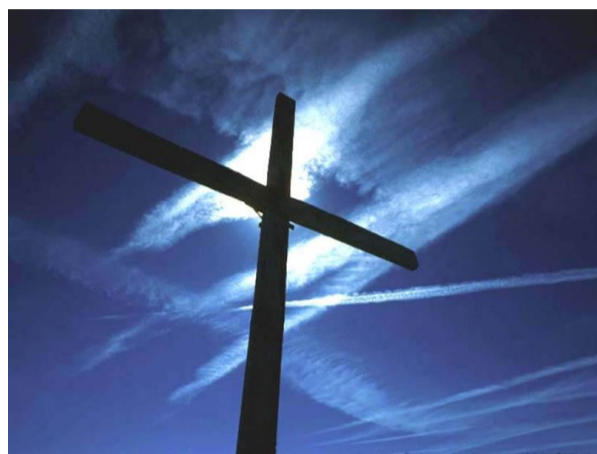

Bästa Dagen, här är en färdig debattartikel för/i vår svenska samtid. Efter noggranna analyser så är det detta jag anser vara viktigt för att svenska kyrkor återigen kan vara en god kraft till att medverka till ett bättre och mer hållbart Sverige, i en kris som omfattar ett samhälles samtliga dimensioner.

Med vänlig hälsning,
LG Eclundh, / Kungsängen/Stockholm

ARTIKEL:

NÄR TYSTNAD BLEV DYGD – ETT ORD TILL KYRKAN, SVERIGE

Sverige är inte ett land i kunskapskris.
Vi är ett land i visdomskris.

Vi vet mer än någonsin, mäter mer än någonsin, utreder mer än någonsin – och ändå famlar vi efter riktning. Otryggheten ökar, tilliten minskar, gemenskaper vittrar. Samtidigt har vi blivit allt skickligare på att undvika konflikt. Tystnaden har blivit vår nya dygd.

Detta angår inte bara politiken.
Det angår kyrkan.

I den kristna traditionen talas det om ljus och mörker – inte som poetiska motsatser, utan som moraliska realiteter. Ljuset står för sanning, ansvar och liv. Mörkret för förnekelse, flykt och rädsla. Problemet i vår tid är inte att mörkret blivit starkare, utan att ljuset blivit försiktigare.

Kyrkor i Sverige talar ofta varmt om kärlek, inkludering och dialog. Det är gott. Men alltför ofta har kärlek skilts från sanning, och dialog från ansvar. Resultatet har blivit en kyrka som vill vara relevant – men som blivit otydlig. Som vill väl – men undviker att stå stadigt när det kostar.

Vi har varit rädda för att stöta oss.
Rädda för att bli missförstådda.
Rädda för att förlora medlemmar, bidrag eller anseende.

Men när rädslan får styra moralen upphör kärleken att vara kärlek.

Sverige befinner sig i en tid av djup omvandling. Migration, segregation, kriminalitet, familjers upplösning, ensamhet och psykisk ohälsa är inte isolerade problem – de är symptom på en djupare brist: förlorad gemenskap och försvagad moralisk kompass. I detta läge har kyrkan inte kallats att bli politiskt maktcentrum, men den har kallats att vara samvete.

Den rollen har vi delvis abdikerat ifrån.

När tryggheten brast erbjöd vi ofta samtal, men inte alltid ansvar.
När familjer knakade erbjöd vi ord, men inte alltid närvaro.
När barn saknade gränser talade vi om frihet, men teg om fostran.

Det är dags att säga det tydligt:
Kärlek utan sanning är sentimentalitet.
Sanning utan kärlek är hårdhet.
Men tystnad inför det som bryter ner liv är varken kärlek eller ödmjukhet.

Den kristna tron är inte konflikträdd. Korset är ett offentligt tecken på att sanning kan kosta. Jesus valde inte bekvämlighet, han valde trofasthet. Att följa honom i dag innebär inte att skrika högst – men heller inte att tiga ihjäl det som skadar människor.

Sverige behöver inte fler slagord.
Vi behöver vuxna röster.

Röster som vågar tala om ansvar, inte bara rättigheter.
Om gemenskap, inte bara individualism.
Om familjens betydelse, inte som nostalgiskt ideal utan som samhällelig grund.
Om förlåtelse – inte som bortförklaring, utan som möjlighet till verklig förändring.

Kyrkan har här en unik uppgift. Inte genom politiska program, utan genom att leva det samhälle många längtar efter men få vågar formulera: där sanning och nåd hålls samman, där gränser och barmhärtighet inte är motsatser, där människor både får höra “du är älskad” och “ditt liv spelar roll”.

Det profetiska i vår tid är inte att förutsäga framtiden, utan att avslöja nuet. Att säga: så här blev det när vi valde bekvämlighet framför mod. Och att samtidigt peka på en annan väg.

Hoppet är inte borta.
Ljuset har inte slocknat i Sverige.
Men det kräver att kyrkan slutar spegla samtidens rädsla och återfår sin ryggrad.

Det börjar inte i riksdagen.
Det börjar i hemmen.
I församlingarna.
I modet att älska tillräckligt mycket för att tala sant.

Störst av allt är kärleken.
Men kärleken tiger inte när liv, barn och framtid står på spel.

Rubrik